

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Уж-3/03
Бања Лука, 8.2.2006. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Фикрета Кршлаковића, као председника вијећа, те Јанка Нинића, Смиљане Мрше, Златка Куленовића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у предмету по приједлогу за заштиту права зајамчених Уставом Р. Т. из Б. Л., заступаног по пуномоћнику З. О., адвокату из Б. Л., (у даљем тексту: предлагач) против Љ. С., судије суда Б. Л., одлучујући по жалби предлагача против рјешења Окружног суда Бања Лука број У-201/02 од 20.12.2002. године, у сједници вијећа одржаној дана 8.године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Жалба се одбија као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем одбијен је приједлог предлагача против Љ. С., судије суда Б. Л., ради заштите права зајамчених Уставом и то – једнакости грађана у заштити права пред судом и права на имовину, а због недоношења рјешења по захтјеву за одлагање извршења у предмету Основног суда Бања Лука број И-132/02 – уз образложење које у резимеу гласи: да Љ. С. није поступала незаконито у предметној извршној ствари, јер да се ради о извршењу на основу правоснажне пресуде Основног суда Бања Лука број П-8936/99 од 21.3.2000. године; да њено поступање нема за посљедицу спречавање ни ограничавање предлагача у вршењу његових уставних права; да спорни стан није предлагачева имовина, па да отуда нема ни повреде његовог права на имовину с обзиром на правоснажну пресуду Основног суда Бања Лука број П-8936/99 од 21.3.2000. године; да она као судија никаквим прописом није овлашћена да забрани провођење извршења извршних одлука надлежних органа.

Благовременом жалбом - у смислу одредаба члана 73. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), предлагач оспорава законитост те пресуде, те истиче: да је одредбама члана 7. став 1. Закона о извршном поступку предвиђено да тај поступак у првом степену води и одлуке доноси судија појединац, а у другом степену вијеће од тројице судија; да отуда ни о приговору против рјешења о дозволи извршења није могла да одлучи судија Љ. С. с обзиром да је она донијела то рјешење; да је ту законску повреду другостепени суд "пренебрегао"; да је образложење побијаног рјешења "контрадикторно и нејасно до те мјере да се не може испитати", јер да се у њему наводи да та радња судије нема за посљедицу спречавање ни ограничавање предлагача у вршењу његових уставних слобода и права, јер да он није спријечен да користи расположива правна средства; да из тога произилази да првостепени суд сматра да му је обезбијеђена "друга судска заштита", а да одмах потом наводи да је искористио све редовне и ванредне правне лијекове, чиме се негира првонаведена констатација; да станарско право представља имовину у смислу члана 1. Првог протокола Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, па ако то право није повријеђено, да је његов приједлог требало одбацити, а не одбити; да он својим приједлогом није тражио забрану провођења извршења "правоснажних и извршених рјешења надлежних органа", већ само да се спријечи злоупотреба права од стране судије Љ.С.; да првостепени суд "ни једном ријечи не образлаже да ли је законит/незаконит поступак судије Љ. С. " када је одбацила његов приједлог за њено изузеће и изузеће председника Основног суда Бања Лука. Предлаже да се побијано рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Жалба је неоснована.

Из списка предмета произилази: да је пресудом Основног суда Бања Лука број П-8936/99 од 21.3.2000. године предлагач обавезан да А. Л из Бање Луке преда у посјед трособан стан бр. 10 на трећем спрату зграде бр. 16, у Б. Л., у року од петнаест дана од дана правоснажности те пресуде; да је пресудом Окружног суда Бања Лука број Гж-981/2000 од 8.12.2000. године одбијена жалба предлагача против мериторног дијела напријед наведене пресуде Основног суда Бања Лука; да је дана 22.01.2001. године А. Л. Основном суду Бања Лука поднио приједлог за извршење пресуде истог суда број П-8936/99 и да је тај суд, по судији Љ. С. донио рјешење број И-158/01 од 2.2.2001 којим је дозвољено предложено извршење; да је против тог рјешења предлагач изјавио приговор и да је о том приговору, као судија Основног суда Бања Лука, одлучила Љ.С рјешењем број И-130/02 од 25.1.2002. године тако што је приговор одбијен као неоснован уз истовремено одбијање приједлога предлагача за одлагање извршења одређеног тим рјешењем; да је у то вријеме већ постојала пресуда Врховног суда Републике Српске Рев-94/2001 од 7.9.2001. године, којим је одбијена ревизија предлагача против напријед наведене другостепене пресуде Окружног суда Бања Лука; да је након тога услиједио закључак Основног суда Бања Лука (којег је такође донијела судија Љ. С.) број И-130/02 од 14.10.2002. године, а којим је одређено спровођење извршења напријед наведеног рјешења о дозволи извршења за дан 01.11.2002. године у 11,00 часова на лицу мјеста.

Полазећи од таквог чињеничног стања, овај суд налази да у поступању судије Љ. С. нема повреде никаквих уставних права предлагача, како то правилно налази и првостепени суд. Овај суд не налази ни било каквих противрјечности у образложењу првостепеног рјешења, јер тиме што се, у суштини, констатује да је тужиоцу омогућено да користи сва расположива правна средства у напријед наведеном парничном и извршном поступку, не указује се и на успјешност такве заштите; она зависи од основаности или неоснованости одговарајућег правног лијека, а остаје битна чињеница да предлагач од стране поступајућег судије није спријечен у коришћењу тих правних лијекова. О предлагачевом указивању на повреду права на имовину, првостепени суд је заузео правилан став, па се на то упућује и овим рјешењем. Тврдња у жалби да је због таквог става првостепеног суда приједлог требало одбацити, а не одбити, није основано, јер о непостојању права које се захтијева, одлучује се мериторном одлуком.

Надаље, овај суд налази да је судија Љ.С., која је донијела рјешење о дозволи извршења у предметној извршној ствари, била надлежна да одлучи и по предлагачевом приговору против тог рјешења с обзиром на одредбе члана 7. став 1. тада важећег Закона о извршном поступку ("Службени лист СФРЈ", бр. 20/78, 6/82, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90 и 35/91, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93 и 14/94) да извршни поступак у првом степену води и одлуке доноси судија појединац. Наиме и о приговору се одлучује у првом степену. Произилази то и из одредаба члана 49. тог закона – да о приговору одлучује суд који је донио рјешење о извршењу.

Што се тиче навода да је судија Љ. С. "одбацила и одбила" приједлог за њено изузеће и изузеће предсједника суда Б. Л., указује се на чињеницу да у списима предмета о томе нема било каквих доказа.

Код таквог стања ствари жалба предлагача одбија се као неоснована.

Записничар
Црнојевић Снежана

Предсједник вијећа
Кршлаковић Фикрет

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић